

Οι νέοι θα σας βάλουμε τα γυαλιά! (545)

Μεγαλώνω σε μια οικογένεια που δίνει σημασία στην προσφορά στο συνάνθρωπο και στον τόπο. Έτσι κι εγώ από μικρή ένωθα την ανάγκη της προσφοράς σε οποιαδήποτε μορφή και τώρα πλέον, αυτή η ανάγκη έγινε πράξη. Θέλω να βοηθήσω τον τόπο στον οποίο ζω, μεγαλώνω, σε λίγο καιρό θα σπουδάσω και εύχομαι να τον υπηρετήσω αργότερα μέσα από το επάγγελμά μου. Μπορώ όμως να ελπίζω; Μπορούμε όλοι να ελπίζουμε για όλα αυτά;

Όλοι οι άνθρωποι έχουμε δικαίωμα για μια καλύτερη ζωή. Για ίσες ευκαιρίες, χωρίς διαφορές και αδικίες. Για μια ζωή που εμείς οι ίδιοι θα διαμορφώσουμε. Για μια ζωή που μπορεί να εξελιχθεί διαφορετικά για τον καθένα αλλά ξεκίνησε με τις ίδιες δυνατότητες, τις ίδιες ευκαιρίες. Δυστυχώς όμως αυτό είναι κάτι που δεν ισχύει στην Ελλάδα. Δεν ξεκινάμε όλοι από την ίδια αφετηρία. Είναι άδικο.

Το βλέπουμε, το ακούμε και το διαβάζουμε συχνά, ότι υπάρχουν άνθρωποι που παλεύουν για την καθημερινότητά τους, για την επιβίωσή τους, για ένα πιάτο φαί. Θα ήθελαν να αγωνίζονται για τα όνειρα τους, τις προσδοκίες και τους στόχους τους. Είναι όμως υποχρεωμένοι να αναζητούν τα πιο στοιχειώδη. Είναι απογοητευμένοι. Τη μια μέρα να έχουν τα πάντα και την άλλη να τα χάνουν. Τη μια μέρα να ελπίζουν σε ένα μέλλον και την άλλη να βρίσκονται σε ένα πεζοδρόμιο να παρακαλάνε.

Όχι, δεν παρακαλάνε απλά για ένα πιάτο φαί, όπως εμείς νομίζουμε. Το πρόβλημα είναι πολύ μεγαλύτερο. Στην πραγματικότητα αυτοί οι άνθρωποι παρακαλάνε για τις ευκαιρίες που δεν είχαν ή τις ευκαιρίες που τους στερήσανε. Που δεν τους άφησαν να υλοποιήσουν αυτά που ονειρεύονταν. Αυτοί οι άνθρωποι είναι απελπισμένοι, δεν είναι μόνο πεινασμένοι ή χωρίς θέρμανση. Αυτοί οι άνθρωποι υπάρχουν παντού, όχι μόνο στα πεζοδρόμια ή στα συσσίτια, όμως εμείς δεν ασχολούμαστε με την ουσία του προβλήματος και της αγωνίας τους. Συνήθως σκεφτόμαστε ότι φτάνει ένα πιάτο φαί και ότι κάποιος θα βρεθεί να τους το δώσει. Έτσι τους καταδικάζουμε.

Αυτό που στα αλήθεια χρειάζονται αυτοί οι άνθρωποι είναι μια δεύτερη ευκαιρία. Για να αποδείξουν πως, αν δεν σταθεί εμπόδιο η αναξιοκρατία αυτής της χώρας, αυτοί θα μπορούσαν να πετύχουν από μόνοι τους. Σε ένα σύστημα που θα έχει σημασία το πόσα πτυχία έχεις, το αν προσπαθείς και αν είσαι ικανός. Σε ένα σύστημα που δεν θα φτάνει ένα τηλέφωνο από τον κατάλληλο άνθρωπο για να κερδίσεις μια θέση απλά και χωρίς κόπο. Σε ένα τέτοιο σύστημα θα μπορούσαν να ξεχωρίσουν. Αυτό χρειάζονται ακόμα κι αν δεν το ζητάνε μέσα στην απελπισία και την απογοήτευσή τους. Και είναι πολλοί. Το μαύρο σκοτάδι της απογοήτευσης πέφτει πάνω στα πρόσωπα πολλών που θα έπρεπε να γελάνε και να είναι δημιουργικοί. Είναι πολλοί αυτοί που ήδη ξέρουμε, αλλά είναι και ακόμη περισσότεροι αυτοί που ίσως δεν θα μάθουμε ποτέ.

Γι' αυτό η φιλανθρωπία δεν είναι λύση. Φυσικά δεν είναι άχρηστο να δώσουμε λίγο από το υστέρημα μας για να πάρουμε ένα δεύτερο γάλα για το καλάθι της εκκλησίας, ούτε να βοηθήσουμε στο συσσίτιο της γειτονιάς μας. Πολύ περισσότερο όταν η προσφορά μας είναι σιωπηρή, όταν δεν περιμένει αντάλλαγμα, όταν γίνεται τακτικά και ουσιαστικά. Δεν φτάνει όμως μόνο αυτό. Ελάχιστοι άνθρωποι στην Ελλάδα χάνονται μόνο επειδή δεν τρώνε. Χιλιάδες χάνονται επειδή δεν ελπίζουν, επειδή δεν βλέπουν να υπάρχει αύριο. Χάνεται η δυναμική της κοινωνίας που ζούμε. Γινόμαστε όλοι πιο φτωχοί. Και γι' αυτή τη φτώχεια μιας ολόκληρης κοινωνίας, το φάρμακο δεν είναι η ελεημοσύνη.

Γιατί να δώσεις σε κάποιον ένα ψάρι σήμερα και ένα την επόμενη, ενώ μπορείς να του δώσεις μια πετονιά και να του μάθεις να ψαρεύει; Η φτώχεια θέλει έξυπνες λύσεις. Η φτώχεια θέλει νέες σκέψεις, νέες ιδέες, νέες μεθόδους. Θέλει την κοινωνική συμμετοχή. Μας χρειάζεται όλους. Ο καθένας μας πρέπει από τον τομέα και τη θέση του να προσπαθήσει και να βρει τρόπους. Το ίδιο ισχύει και για εμάς, τους μαθητές. Για χρόνια πάμε σχολείο και μαθαίνουμε από τους καθηγητές, τους δασκάλους και γενικά από τους μεγάλους. Τώρα όμως είναι ώρα οι μεγάλοι να μάθουν από μας. Γιατί εμείς από την θέση μας μπορούμε να κάνουμε πολλά.

Είμαστε μια δημιουργική γενιά. Έχουμε την τεχνολογία με το μέρος μας. Είμαστε η γενιά που θα δώσει μέλλον σε αυτή τη χώρα. Ας μην επαναλάβουμε τα λάθη των προηγούμενων. Ωστόσο όμως είμαστε μια γενιά που δεν δείχνει τον σεβασμό που χρειάζεται σε απλά πράγματα. Θεωρεί τα πιο πολλά δεδομένα, ενώ με λίγη προσοχή και συναίσθηση θα μπορούσε όχι μόνο να βοηθήσει στη δύσκολη μάχη που δίνει η χώρα μας αλλά να αρχίσει να νιώθει χρήσιμη και εποικοδομητική. Αρκεί να χρησιμοποιήσουμε έξυπνα τα μέσα που μας παρέχονται. Το διαδίκτυο μας δίνει τη δυνατότητα για διαρκή έρευνα και μελέτη. Και αυτή η μελέτη μπορεί να κρύβει λύσεις. Μια από αυτές τις λύσεις είναι η πρότασή μου για άμεση δράση κατά της φτώχειας.

Κάθε χρόνο τυπώνονται πάνω από 30.000.000 αντίτυπα σχολικών βιβλίων, τα οποία στο τέλος της σχολικής χρονιάς απλά πετιούνται και τον Σεπτέμβριο ξανά από την αρχή. Αυτά κοστίζουν κοντά στο ένα ευρώ το βιβλίο, δηλαδή, κάθε χρόνο πετάμε περίπου 30.000.000 ευρώ στα σκουπίδια. Πιστεύω ότι τα μισά από αυτά τα βιβλία μπορούν να επαναχρησιμοποιηθούν. Πιστεύω ότι με τα χρήματα που θα εξοικονομήσουμε, θα λύσουμε το πρόβλημα χιλιάδων οικογενειών. Και δεν θα μας κοστίσει τίποτε. Μόνο λίγη προσοχή στη διάρκεια του χρόνου.

Φανταστείτε πως θα νιώσει ένας μαθητής, που θα παραλάβει ένα βιβλίο χωρίς μουτζούρες εκτός από μια μοναδική "μουτζούρα", ένα σημείωμα από τον προηγούμενο μαθητή που χρησιμοποίησε το βιβλίο και εύχεται στον επόμενο «Καλή σχολική χρονιά». Θα νιώσει μέλος μια κοινότητας και θα ξέρει ότι και ο ίδιος από εκείνη τη στιγμή συμβάλλει στην οικονομία της χώρας του. Ας προσέξουμε τα βιβλία και ας τα

συντηρήσουμε όμορφα και καθαρά. Έτσι ώστε να μπορεί αξιοπρεπώς να τα χρησιμοποιήσει και ο επόμενος μαθητής.

Μην τα μουτζουρώνεις, μην τα σκίζεις, μην τα πετάς. Κράτησε τα καθαρά. Με την επαναχρησιμοποίηση τα βιβλία θα αξιοποιούνται 2 και 3 χρονιές και δεν θα ξοδεύονται εκατομμύρια ευρώ στο τυπογραφείο.

Ακόμη και τα άλλα μισά όπου δεν θα μπορέσεις να αποφύγεις το γράψιμο, φρόντισε τουλάχιστον να τα πετάξεις σωστά. Κάνε ανακύκλωση ώστε να μπορέσουν να ξαναγίνουν τα επόμενα σχολικά βιβλία πιο οικονομικά. Βρες και πέταξέ τα σε ένα μπλε κάδο και όχι στον κοντινό πράσινο κάδο του σπιτιού σου. Έτσι θα μπορέσεις να βοηθήσεις και η χώρα θα καταφέρει να εξασφαλίσει τα χρήματα που θα καλύψουν τις βασικές ανάγκες ανθρώπων που δεν έχουν τίποτα στην ζωή τους, καθώς και τις ελπίδες αυτών που δεν κατάφεραν να υλοποιήσουν τα όνειρά τους. Γιατί μπορούμε. Γιατί έτσι θα δώσουμε το μήνυμα ότι η νέα γενιά είναι το ΜΕΛΛΟΝ αυτής της χώρας.